

آیات در قرآن

۱- وارثان، انتقام (سوره قصص/ ۵)

و تُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُوا فِي الْأَرْضِ وَ نَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ

و ما اراده کردیم بر آنانکه در زمین مستضعف شده اند، منت گذاریم و آنان را پیشوایان و وارثان زمین قرار دهیم.

۲- بشارت به امام مهدی علیه السلام، حاکمیت اسلام و تشیع در زمان ظهور (سوره نور/ ۵۵)

وَ عَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَ لَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَ لَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَ مَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ.

خداوند به کسانی از شما که ایمان آورده و عمل صالح انجام داده اند وعده فرمود که {در ظهور امام قائم علیه السلام} در زمین خلافت دهد؛ چنانکه امم صالح پیامبران گذشته را جانشین پیشینیان خود ساخت و دین پسندیده آنان را بر همه جا مسلط و نافذ گرداند، و بر همه مؤمنان پس از ترس و هراس، از دشمنان، ایمنی کامل عطا فرماید که مرا عبادت کرده و هیچ به من شرک نوزند و هر که بعد از آن وعده کافر شود پس آن گروه همان فاسقان تبه کارند.

۳- از بین رفتن شرک و فساد و ظلم و تباهی در زمان ظهور (سوره توبه/ ۳۳)

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَ دِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَ لَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

اوست خدائی که رسولش را با هدایت و دین حق فرستاد تا او را بر همه دین و {تمامی کیشها} آشکار سازد، هر چند که مشرکان این امر را اگراه دارند.

۴- یاران امام مهدی علیه السلام، هنگام ظهور امام مهدی علیه السلام (سوره حج/ ۴۱)

الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ آتَوُا الزَّكَاةَ وَ أَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَ لِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ

کسانی که اگر در زمین به آنان توانائی دهیم، نماز را بپا داشته و زکات به مستحق بخشیده و به معروف امر نموده و از منکر نهی کنند و عاقبت کارها به دست خداوند است.

اسامی، هنگام ظهور امام مهدی علیه السلام (سوره نمل/ ۶۲)

أَمَّنْ يَجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَ يَكْشِفُ السُّوءَ وَ يَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ إِلَهُ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا مَا تَذَكَّرُونَ

آیا کیست آنکه دعای بیچاره مضطر را به اجابت می‌رساند و رنج و غم را برطرف می‌سازد.

۵- دشمنان و منکران امام زمان علیه السلام، بشارت به امام مهدی علیه السلام (سوره عصر)

وَالْعَصْرُ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ

سوگند به عصر که همانا انسان در زیانکاری و خسران است مگر آنانکه ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده و یکدیگر را به حق سفارش نموده و به صبر و پایداری توصیه کرده‌اند.

احادیث و روایات

.....

۱- «پیامبر گرامی اسلام صلی الله علیه و آله و سلم:»

المَهْدِيُّ طَاوُوسٌ أَهْلِ الْجَنَّةِ.

مهدی (ع) طاووس اهل بهشت است. (الشَّهَابُ فِي الْحِكْمِ وَالْآدَابِ، ص ۱۶)

۲- «پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم):»

أَفْضَلُ أَعْمَالِ أُمَّتِي إِنْتِظَارُ الْفَرَجِ.

افضل اعمال امت من انتظار فرج و ظهور امام زمان علیه السلام است. (الشَّهَابُ فِي الْحِكْمِ وَالْآدَابِ، ص ۱۶)

۳- «حضرت مهدی (عج):»

أَكْثَرُوا الدُّعَاءَ بِتَعْجِيلِ الْفَرَجِ فَإِنَّ ذَلِكَ فَرَجُكُمْ.

برای تعجیل در ظهور من زیاد دعا کنید که خود فرج و نجات شما است. (کمال‌الدین، ج ۲، ص ۴۸۵)

۴- «مولی امیرالمؤمنین (علیه السلام):»

إِنْتَظِرُوا الْفَرَجَ وَلَا تَيَاسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ.

همواره در انتظار (فرج و ظهور صاحب‌الزمان علیه السلام) باشید و یأس و ناامیدی از رحمت خدا به خود راه مدهید. (بحار، ج ۱۵، ص

۱۲۳)

۵- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

مَنْ مَاتَ مِنْكُمْ وَهُوَ مُنْتَظِرٌ لِهَذَا الْأَمْرِ كَانَ كَمَنْ هُوَ مَعَ الْقَائِمِ فِي فُسْطَاطِهِ.

هر کس از شما که در حال انتظار ظهور حضرت مهدی (علیه السلام) از دنیا برود همچون کسی است که در خیمه و معیت آن حضرت در

حال جهاد به سر می‌برد. (بحار، ج ۵۲، ص ۱۲۶)

۶- «پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم):»

مَنْ أَنْكَرَ الْقَائِمَ مِنْ وُلْدِي أَنْأَىٰ غَيْبِهِ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً.

کسی که قائم (مهدی) را که از فرزندان من است در دوران غیبتش مُنکر شود، بر حالت جاهلیت قبل از اسلام از دنیا خواهد رفت.
(منتخب الاثر، ص ۲۲۹)

۷- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ لَطَوَّلَ اللَّهُ ذَلِكَ الْيَوْمَ حَتَّى يَخْرُجَ قَائِمُنَا أَهْلَ الْبَيْتِ.

اگر از عمر دنیا تنها یک روز مانده باشد خداوند آن روز را آنقدر طولانی می کند تا قائم ما اهل بیت (علیه السلام) ظهور یابد.
(منتخب الاثر، ص ۲۵۴)

۸- «حضرت مهدی (عج):»

فَأَنَا يَحِيطُ عَلِمْنَا بِأَنْبَاءِكُمْ وَ لَا يَعْزُبُ عَنَّا شَيْءٌ مِنْ أَخْبَارِكُمْ.

ما از اوضاع شما کاملاً باخبریم و هیچ چیز از احوال شما بر ما پوشیده نیست. (بحار، ج ۵۳، ص ۱۷۵)

۹- «حضرت مهدی (ع):»

إِنِّي أَمَانٌ لِأَهْلِ الْأَرْضِ كَمَا أَنَّ النُّجُومَ أَمَانٌ لِأَهْلِ السَّمَاءِ.

من برای اهل زمین امن و امانم همان گونه که ستارگان آسمان امن و امان اهل آسمانند. (بحار، ج ۷۸، ص ۳۸)

۱۰- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

الْمُنْتَظَرُ لِلثَّانِي عَشْرَ كَالشَّاهِرِ سَيَفُتُ بَيْنَ يَدَيِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلهِ يَذُبُّ عَنْهُ.

کسی که در انتظار امام دوازدهمین خود به سر می برد همانند کسی است که در رکاب رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) شمشیر کشیده و از آن حضرت دفاع می نماید. (کمال الدین، ص ۶۴۷)

۱۱- حضرت مهدی (ع):

إِنَّا غَيْرُ مُهْمَلِينَ لِمُرَاعَاتِكُمْ وَ لَا نَاسِينَ لِذِكْرِكُمْ وَ لَوْلَا ذَلِكَ لَنَزَلَ بِكُمْ الْأَوَاءُ وَ اصْطَلَكُمُ الْأَعْدَاءُ.

ما در رعایت حال شما هیچ کوتاهی نمی کنیم و یاد شما را از خاطر نمی بریم و گرنه محنت و دشواریها شما را فرا می گرفت و دشمنان شما را از بن و ریشه قلع و قمع می ساختند. (بحار، ج ۵۳، ص ۷۲)

۱۲- حضرت مهدی (ع):

أَنَا خَاتِمُ الْأَوْصِيَاءِ وَ بِي يَدْفَعُ اللَّهُ الْبَلَاءَ عَنِ أَهْلِ وَ شِيعَتِي.

من ختم کننده راه اوصیا هستم و به وسیله من خدا بلاها را از اهل بیت من و شیعیانم دفع می نماید. (غیبت شیخ طوسی، ص ۲۴۶)

۱۳- «پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم):»

يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ وَ عَلَى رَأْسِهِ عِمَامَةٌ فِيهَا مُنَادٍ يَنَادِي «هَذَا الْمَهْدِيُّ خَلِيفَةُ اللَّهِ فَاتَّبِعُوهُ»

زمانی که حضرت مهدی (ع) ظهور می کند ابری بالای سر دارد که در آن منادی ندا می کند «این مهدی خلیفه الله است، از او متابعت و پیروی کنید.» (بحار، ج ۵۱، ص ۸۱)

۱۴- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

قَبْلَ قِيَامِ الْقَائِمِ (علیه السلام) حَمْسُ عَلَامَاتٍ مَخْتُومَاتٍ. الْيَمَانِي وَ الشُّفْيَانِي وَ الضَّيْحَةُ وَ قَتْلُ النَّفْسِ الرَّكِيَّةِ وَ الْحَسْفُ بِالْبَيْدَاءِ.

پیش از ظهور حضرت قائم (علیه السلام) وقوع این پنج علامت حتمی است: ظهور یمانی (از یمن)، سفیانی (از شام)، صیحه و فریاد

آسمانی، کشته شدن نفس زکیه (سیدی بزرگوار در مسجد الحرام) و فرو رفتن لشکر سفیانی در زمین بیداء (بیابان میان مکه و مدینه).

(الزام الناصب، ج ۲، ص ۱۳۶ - بحار، ج ۵۲، ص ۲۰۴)

۱۵- «امام محمدباقر (علیه السلام):»

وَ قَتْلُ غَلامٍ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَ الْمَقَامِ اسْمُهُ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ «النَّفْسُ الرَّكِيَّةُ.»

(از علامت نزدیک ظهور حضرت) جوانی از آل محمد (علیه السلام) به نام محمد بن الحسن «نفس زکیه» میان رکن حجر الاسود و مقام

ابراهیم به شهادت می رسد. (بحار، ج ۵۲، ص ۱۹۲)

۱۶- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

لَيْسَ بَيْنَ قِيَامِ قَائِمِ آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَ بَيْنَ قَتْلِ النَّفْسِ الرَّكِيَّةِ إِلَّا حَمْسَةُ عَشْرَةَ لَيْلَةً.

فاصله میان قیام قائم آل محمد (علیه السلام) و شهادت «نفس زکیه» تنها پانزده روز خواهد بود. (بحار، ج ۵۲، ص ۲۰۳)

۱۷- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

قُدَامُ الْقَائِمِ مَوْتَانِ: مَوْتُ أَحْمَرٍ وَ مَوْتُ أبيضٍ حَتَّى يَذْهَبَ مِنْ كُلِّ سَبْعَةِ خَمْسَةَ! الْمَوْتُ الْأَحْمَرُ السَّيْفُ وَ الْمَوْتُ الْأَبْيَضُ الطَّاعُونَ.

پیش از قیام حضرت، دو نوع مرگ و میر خواهد بود: یکی مرگ سرخ و دیگر مرگ سفید آنچنان (سهمگین و هولناک) که از هر هفت

نفر پنج نفر از بین خواهند رفت! مرگ سرخ با شمشیر (اسلحه) و مرگ سفید بیماری (همه گیر) طاعون است. (کمال الدین، ص ۶۵۰)

۱۸- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

لَا يَقُومُ حَتَّى يَقْتَلَ الثُّلُثُ وَ يَمُوتَ الثُّلُثُ وَ يَبْقَى الثُّلُثُ!

قیام حضرت نخواهد بود تا زمانی که یک سوم مردم کشته شوند و یک سوم دیگر می میرند و تنها یک سوم باقی خواهند ماند!

(بشارت الاسلام، ص ۱۷۵)

۱۹- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

كَذَّبَ الْوَقَاتُونَ، إِنَّا أَهْلُ بَيْتٍ لَأَنْوَقَّتْ.

دروغ می گویند کسانی که زمان ظهور حضرت را پیشگوئی می کنند. ما خاندان اهل بیت برای فرج حضرتش زمان معین نمی کنیم.

(بحار، ج ۵۲، ص ۱۱۸)

۲۰- «امام محمدباقر (علیه السلام):»

إِذَا حَرَجَ أَسَدَ ظَهْرِهِ إِلَى الْكَعْبَةِ وَ اجْتَمَعَ لَهُ ثَلَاثُمِائَةٍ وَ ثَلَاثَةٌ عَشَرَ رَجُلًا. فَأَوَّلُ مَا يَنْطِقُ بِهِ هَذِهِ الْآيَةُ «بَقِيَّةُ اللَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ.»

زمانی که حضرت ظهور می کند به خانه کعبه تکیه می دهد و در خدمتش سیصد و سیزده نفر (یاران به تعداد لشکریان بدر) حضور پیدا

می کنند. اول سخن حضرت آیه شریفه است: «بَقِيَّةُ اللَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ.» (اعلام الوری، ص ۴۳۳)

۲۱- «امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام):»

عَلَامَتُهُ أَنْ يَكُونَ شَيْخَ الشَّنِّ شَابَّ الْمَنْظَرِ حَتَّى أَنْ النَّاطِرَ إِلَيْهِ يَحْسِبُهُ ابْنَ أَرْبَعِينَ سَنَةً.

نشانه مخصوص حضرت چهره جوان بودن او در سن کهولت است به گونه‌ای است که هر کس حضرت را می‌بیند او را چهل ساله

می‌پندارد. (اعلام الوری، ص ۴۳۵)

۲۲- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

لَا يَبْقَى مُؤْمِنٌ مَيِّتٌ إِلَّا دَخَلَتْ عَلَيْهِ الرَّحْمَةُ فِي قَبْرِهِ.

در وقت ظهور حضرتش، هیچ مؤمن از دنیا رفته باقی نمی‌ماند مگر آن که سرور و شادمانی قبر او را فرا می‌گیرد. (بحار، ج ۵۲، ص ۳۲۸)

۲۳- «پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم):»

مَنْ دُرِّيَتِي الْمَهْدِي إِذَا خَرَجَ نَزَلَ عَيْسَى بْنُ مَرْيَمَ (عَلَيْهِ السَّلَام) لِنُصْرَتِهِ فَقَدَّمَهُ وَ صَلَّى خَلْفَهُ.

مهدی (ع) از فرزندان من است، زمانی که قیام می‌کند عیسی بن مریم (علیه السلام) جهت نصرت و یاری او (از آسمان) فرود می‌آید و

حضرتش را برای نماز مقدم می‌دارد و به او اقتدا می‌نماید. (امالی صدوق، ص ۱۸۱)

۲۴- «پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم):»

الْمَهْدِيُّ (ع) يَكْسِرُ الصَّلِيبَ وَ عِنْدَهُ عَيْسَى (عَلَيْهِ السَّلَام).

حضرت مهدی (ع) پس از ظهور، در حالی که حضرت عیسی (ع) در محضر اوست صلیب (مسیحیان) را درهم می‌شکند. (اثبات الهداة، ج ۳، ص ۶۵۰)

۲۵- «امام محمد باقر (علیه السلام):»

(فِي رَوَايَةٍ) أَوَّلُ مَا يَبْدَأُ الْقَائِمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِأَنْطَاكِيَّةٍ فَيَسْتَخْرِجُ مِنْهَا التَّوْرَةَ مِنْ غَارٍ فِيهِ عَصَا مُوسَى وَ خَاتَمُ سُلَيْمَانَ (ع).

نخستین کاری که امام زمان (علیه السلام) انجام می‌دهد (در یک روایتی) تورات (حقیقی) را از غاری در شهر «انطاکیه» که عصای

موسی و انگشتر سلیمان (علیه السلام) نیز در آن است بیرون می‌آورد. (بحار، ج ۵۲، ص ۳۹۰).

۲۶- «پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم):»

يُظَهِّرُ عَلَى يَدَيْهِ «تَابُوتُ السَّكِينَةِ» مِنْ بُحَيْرَةِ طَبْرِيَّةَ، يَحْمَلُ فَيُوضَعُ بَيْنَ يَدَيْهِ بَيْتِ الْمَقْدِسِ فَإِذَا نَظَرَتْ إِلَيْهِ الْيَهُودُ أَسْلَمَتْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ.

«تابوت سکینه» به دست حضرتش از دریاچه طبریه (در فلسطین) بیرون آورده می‌شود و همراه آن حضرت حمل شده و در

بیت المقدس در برابرش گذاشته می‌شود. یهودیان وقتی آن را می‌بینند، به جز تعدادی اندک، همه مسلمان می‌شوند. (الملاحم و

الفتن، ص ۵۷)

۲۷- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

يَقُومُ بِأَمْرِ جَدِيدٍ وَ سُنَّةٍ جَدِيدَةٍ وَ قَضَاءِ جَدِيدٍ عَلَى الْعَرَبِ شَدِيدٍ.

حضرت که ظهور می‌کند، اموری نوین، و سنتی نوین، و قضاوت‌های نوینی به همراه خواهد داشت و بر قوم عرب سخت‌گرا خواهد بود. (غیبت نعمانی، ص ۱۲۲)

۲۸- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

إِذَا قَامَ الْقَائِمُ لَا يَبْقَى أَرْضٌ إِلَّا نُودِيَ فِيهَا شَهَادَةٌ «أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ.»
زمانی که حضرت قیام می‌کند سرزمینی باقی نمی‌ماند جز اینکه ندای (رسای) شهادتین «لا اله الا الله محمد رسول الله (صلی الله علیه و آله)» از آن بر خواهد خواست. (بحار، ج ۵۲، ص ۳۴۰)

۲۹- «امام محمد باقر (علیه السلام):»

كَأَنِّي بِأَصْحَابِ الْقَائِمِ (عَلَيْهِ السَّلَام) وَ قَدْ أَحَاطُوا بِمَا بَيْنَ الْخَافِقِينَ فَلَيْسَ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا وَ هُوَ مُطِيعٌ لَهُمْ.
گویا یاران حضرت قائم (ع) را می‌بینم که بر شرق و غرب عالم سلطه یافته‌اند و دیگر چیزی وجود ندارد که مطیع و تحت فرمان آنان نباشد. (کمال‌الدین، ج ۲، ص ۶۷۳)

۳۰- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

هُوَ الْمَفْرُجُ الْكَرْبِ عَنْ شِيعَتِهِ بَعْدَ صَنْكٍ شَدِيدٍ وَ بَلَاءٍ طَوِيلٍ.
تنها او (مهدی (علیه السلام)) است که پس از دوران‌های طولانی بلاخیز و تنگناهای طاقت‌فرسا، غم‌ها و گرفتاری‌ها را از دل شیعیانش برطرف می‌نماید. (الزام‌الناصب، ص ۱۳۸)

۳۱- «امام زین‌العابدین (علیه السلام):»

إِذَا قَامَ قَائِمُنَا أَذْهَبَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ عَنْ شِيعَتِنَا الْعَاهَةَ وَ جَعَلَ قُلُوبَهُمْ كَزُبْرِ الْحَدِيدِ وَ جَعَلَ قُوَّةَ الرَّجُلِ مِنْهُمْ قُوَّةَ أَرْبَعِينَ رَجُلًا.
زمانی که قائم ما قیام می‌کند خدای متعال آفت‌ها را از میان شیعیان برطرف می‌کند و دل‌هایشان (در استقامت) همانند الوار آهنین قرار می‌دهد که قوت یک مرد آنان برابر قوت چهل مرد خواهد بود. (بحار، ج ۵۲، ص ۳۱۷)

۳۲- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

فَلَا يَبْقَى فِي الْأَرْضِ خَرَابٌ إِلَّا وَ عُمَرُ.
در حکومت حضرتش جای مخروبه‌ای در زمین باقی نمی‌ماند الا آنکه آباد می‌گردد. (بشارة الاسلام، ص ۹۹)

۳۳- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

لَا يَدْعُ بِدَعَاةٍ إِلَّا أَزَالَهَا وَ لَا سُنَّةَ إِلَّا أَقَامَهَا.
حضرت، هیچ بدعت و ضلالتی باقی نمی‌گذارد مگر اینکه از بین می‌برد و هر سنت (و احکام از دست رفته) را از نو برپا خواهد داشت. (بشارة الاسلام، ص ۲۳۵)

۳۴- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

الْمَهْدِيُّ سَمِيحٌ بِالْمَالِ شَدِيدٌ عَلَى الْعَمَالِ رَحِيمٌ بِالْمَسَاكِينِ.

حضرت مهدی (علیه السلام) بخشنده است و مال را به وفور می بخشد، بر مسئولان و کارگزاران بسیار سخت گیر و بر فقرا و ضعیفا رؤوف و مهربان است. (الملاحم و الفتن، ص ۱۳۷)

۳۵- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

دَارُ مَلِكِهِ الْكُوفَةُ وَ مَجْلِسُ حُكْمِهِ جَامِعُهَا وَ بَيْتُ سَكْنِهِ وَ بَيْتُ مَالِهِ مَسْجِدُ السَّهْلَةِ.

مقر خلافت و حکومت حضرت شهر کوفه است و مجلس حکم و قضاوتش مسجد اعظم آن، و بیت المال و محل سکونت ایشان مسجد سهله خواهد بود. (بحار، ج ۵۳، ص ۱۱)

۳۶- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

اِذَا قَامَ قَائِمُ آلِ مُحَمَّدٍ (عليهم السلام) بَنَى فِي ظَهْرِ الْكُوفَةِ مَسْجِدًا لَهُ أَلْفُ بَابٍ وَ انْصَلَّتْ بَيُوتُ الْكُوفَةِ بِنَهْرِ كَرْبَلَاءَ.

زمانی که قائم آل محمد (علیه السلام) ظهور می کند در نجف اشرف مسجدی بنا می کند که هزار باب دارد و در آن زمان خانه های شهر کوفه به شریعة فرات کربلا متصل می گردد. (بحار، ج ۵۲، ص ۳۳۷)

۳۷- «امام جعفر صادق (علیه السلام):»

اِذَا فَتَحَ جَبِيْشَةُ بِلَادَ الرُّومِ يَسْلِمُ الرُّومُ عَلٰى يَدِهِ فَيَبْنِيْ لَهُمْ مَسْجِدًا.

زمانی که قوای حضرت، مغرب زمین را فتح می کند آنان به دست حضرتش به دین اسلام می گردند و امام (علیه السلام) برای ایشان مساجد بنا می کند. (بشارة الاسلام، ص ۲۵۱)

۳۸- «امام محمدباقر (علیه السلام):»

هُوَ وَ اللهُ الْمُضْطَرُّ فِي كِتَابِ اللهِ وَ هُوَ قَوْلُ اللهِ «أَمَّنْ يَجِبُ الْمُضْطَرُّ اِذَا دَعَا وَ يَكْشِفُ الشُّوْءَ وَ يَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْاَرْضِ.»

به خدا سوگند که او (مهدی (علیه السلام)) مضطر (حقیقی) است که در کتاب خدا آمده می فرماید: «أَمَّنْ يَجِبُ الْمُضْطَرُّ اِذَا دَعَا وَ يَكْشِفُ الشُّوْءَ...» (بحار، ج ۵۲، ص ۳۴۱)

۳۹- «امام محمدباقر (علیه السلام):»

مَنْ قَرَأَ الْمُسَبِّحَاتِ كُلَّهَا قَبْلَ أَنْ يَنَامَ لَمْ يَمُتْ حَتَّى يَدْرِكَ الْقَائِمَ صَلَوَاتُ اللهِ عَلَيْهِ وَ اِنْ مَاتَ كَانَ فِي جِوَارِ رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَ آلهِ وَ سَلِمَ.

کسی که هر شب مسبّحات را قبل از خواب بخواند (سوره های پنجگانه حدید و حشر و صف، و جمعه و تغابن) نمی میرد تا حضرت قائم (علیه السلام) را دریابد و اگر پیش از آن از دنیا برود در جوار رسول الله (صلی الله علیه و آله و سلم) خواهد بود. (تفسیر صافی، ج

۵، ص ۱۴۱)

۴۰- «امام محمدباقر (علیه السلام):»

فَيَا طُوبَى لِمَنْ أَدْرَكَهُ وَ كَانَ مِنْ أَنْصَارِهِ، وَ الْوَيْلُ كُلُّ الْوَيْلِ لِمَنْ خَالَفَهُ وَ خَالَفَ أَمْرَهُ وَ كَانَ مِنْ أَعْدَائِهِ.

خوشا به حال آن کسی که زمان حضرتش را دریابد و در جمع یاوران او باشد، و بدا و بسیار بدا به حال کسی که با او مخالفت و ستیزه کند و از حضرتش فرمان نبرد و در زمرة دشمنانش در آید. (بحار، ج ۵۲، ص ۳۴۸)